

ЗЛАТОКОСКО И ЗВЕЗДИЧКА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Имало едно време един цар, който не искал да се ожени, докато не му намерят най-хубавата и най-милата девойка на света. Намерили му най-после девойка със златни коси — такава хубавица, че просто да ѝ се ненагледаш! Обикнал я царят и се оженил за нея. А майката на царя — една зла старица — така намразила снаха си, че била готова в капка вода да я удави, само и само да не я вижда у дома си.

Дошло време и младата царица родила хубаво момченце. Повила своя внук старата царица, но не го сложила в люлката му, а в един сандък. Затворила добре капака, отнесла сандъка на реката и го пуснала по течението. А в люлката старата вещица сложила една повита котка.

Идвали при родилката гости и не можели да се начудят на косматото детенце. А когато го разповили, всички видели, че това е котка. Младата царица загубила ума и дума, а старата вещица най-напред мълчала, а после рекла, че снаха ѝ сигурно е магьосница и ето на, родила е котка. На следващата година се повторило същото. Когато царицата родила дъщеричка, също като ясна звездичка, старата царица пак я хвърлила в реката, а в люлката сложила повита котка. Разсърдил се царят много на жена си. Разтъжила се младата царица и повече дечица не родила. А хората взели да приказват, че младата им царица е зла магьосница.

През онази нощ, когато царицата родила син, един рибар ловял риба в синьото море. Изведнъж му се счуло, че наблизо плаче дете. Загребал той по посока на гласа, гледа — плава някакво сандъче. Извадил рибарят сандъчето и намерил вътре детенцето. Зарадвал се той и побързал да се върне вкъщи, да покаже на жена си какво е намерил. Влязъл у дома и рекъл:

— Познай, жено, какво има в сандъчето!

Колкото и да се мъчила жена му, не могла да познае. Тогава той отворил сандъчето, показал ѝ детенцето и рекъл:

— Ти не ме зарадва с рожба, но ето че аз ти донесох изоставено дете.

Разповили те детенцето, видели разкошните пеленки и дрешки, а на дъното намерили шепа жълтици. Когато разгледали момченцето, забелязали, че зад ухото му растат три златни косъмчета и затова го нарекли Златокоско, Почнали да го гледат като роден син, а пеленките и жълтиците оставили в сандъчето.

— На нас пари не ни трябват: имаме си парче хляб, това ни стига! Ще му запазим всичко, може да ни потрябва един ден.

След една година рибарят пак извадил от водата сандъче и намерил в него хубаво момиченце със същите разкошни пеленки и също толкова жълтици, сякаш детето било сестричка на момченцето. А когато рибарят и жена му видели зад ухото на детето три златни звездички, нарекли го Звездичка. И почнали те да го гледат и него като родна дъщеря.

Години наред живели в колибата на рибаря двете деца и поотраснали. Веднъж те дотичали вкъщи и попитали:

— Татко, майко, истина ли е това? Децата разправят, че ние не сме ваши деца, а намерени. Казват, че уж сте ни извадили от водата.

Нямало що да сторят рибарят и жена му. Разказали цялата истина, показали им сандъчетата и това, което било в тях.

Видели всичко децата, разпитали ги и рекли:

— Благодарим ви, че сте ни отгледали и сте ни направили толкова добрини. Но сега ние ще тръгнем по белия свят да търсим своите родители.

Дълго обикаляли децата по света да търсят родителите си, най-после се изморили. Попаднали в един голям град, купили си там къщичка и около нея направили толкова хубава градинка, че навсякъде заговорили за момчето Златокоско и за момичето Звездичка. Но децата и не подозирали, че в този град царувал техният баща.

Дочула старата царица за брата и сестрата и по имената им се досетила кои са те: защото когато ги повивала, тя видяла и трите златни косъмчета, и трите златни звездички. Мислила тя, мислила и решила някак да ги погуби. Преоблякла се старата вещица в дрипи, отишла в къщата им и взела да им се подмилква, да хвали всичко.

— Каква хубава къщичка си имате, пък и вие самите какви сте ми младички и хубавички! Миличък, нека да ви видя градинката! Миличка, чух, че била много хубава!

Завели я в градинката и тя заахкала:

— Ах, колко е прекрасна! Душичке, ти ли си посадила тези цветенца? Златокоско, ти сам ли посади тези дръвчета? Ах, пиленцата ми! Градинката ви е чудесна, но ако на всяко дръвче висяха звънчета, колко хубаво щяха да звънят!

— Ами откъде да ги вземем?

— Зная откъде. Ей на онази планина има градина, пълна със звънчета. Едно само да си донесете, през нощта цялата градина ще се напълни с тях. Ех, да можехте да се сдобиеете със звънчета, миличките ми!

Щом казала това, извила се вихрушка и вещицата изчезнала. А тя искала да изпрати брата и сестрата на сигурна смърт, защото градината в планината била омагьосана и който останел в нея повече от час, не излизал вече оттам.

Дълго се съветвали братът и сестрата какво да правят. Златокоско рекъл:

— Аз ще отида сам и ще донеса такова звънче.

— Ох, не ходи, не ходи! — замолила се сестра му. — Страхувам се да не ти се случи нещо лошо.

— Хич не ме придумвай. Ще отида и толкоз! От нищо не ме е страх!

— Върни се поне по-бързо, не се бави там — молела го сестра му.

Станал Златокоско на разсъмване, завтекъл се в планината и намерил една градина — крайт ѝ не се вижда. Влязъл той вътре, откъснал едно звънче и без да се оглежда назад, забързал право към къщи. Притичал в градинката си и закачил звънчето на едно дърво. На другия ден цялата градина зазвъняла — да ти е драго да слушаш.

А старата вещица отново дошла да им се подмилква:

— Дъще моя, колко хубаво звъни градинката! Ех, да плавах в това езерце и златни рибки, още по-хубаво щеше да бъде, милички!

— Ами откъде да ги вземем?

— Пак там, в планината, ще ги намериш гълъбче. Там има езеро, пълно със златни рибки. Ако си уловиш една, през нощта езерцето ви ще се напълни.

Като казала това, вещицата изчезнала.

Още призори Златокоско се завтекъл към планината, намерил езерцето и щом си уловил една златна рибка, веднага се забързал към къщи. Пуснал той рибката в езерцето си и на другия ден го гъмжало от златни рибки. Те пляскали с опашки по водата, а златните им люспи блестели на слънцето — да ти е драго да ги гледаш!

Чула за това старата вещица царица, смаяла се как така е оцеляло момчето и вече не на шега се замислила как да ги погуби, ако ли не

двамата, то поне момчето.

За трети път отишла тя при тях и пак взела да хвали градинката:

— Хубаво е при вас, гълъбчета, от хубаво по-хубаво! Само едно ви липсва — птица гадател.

— А откъде ще я вземем?

— Пак оттам, от къщата в Златната планина. В последната стая е кацнала.

При тези думи вещицата си тръгнала, а сърцето ѝ се радвало: „Е, сега вече той ще си изпати!“ Отишла си тя, а Златокоско рекъл:

— Аз ще намеря тази птица!

Колкото и да го придумвала сестричката му, нищо не помогнало. На сутринта щом станали, тя пак започнала да го моли:

— Мили братко, не ходи в тази градина, сърцето ми се е свило! Лош сън сънувах тази нощ. Мили братко, остани си вкъщи!

За своя беда Златокоско не я послушал, а се завтекъл към планината. Дълго бродил той из градината, разглеждал цветята и дърветата, а после влязъл в къщата. В първата стая видял такива чудни неща, че не можел очи да откъсне от тях; във втората — сребърни и златни съдове; в третата — само картини; в четвъртата — разкошни дрехи; в петата — жълтици и безценни камъни. Всичко това му се видяло толкова интересно, че се забавил там. Най-после видял птицата гадател, протегнал ръка към нея, но щом я докоснал, превърнал се на стъкълце и се търкулнал на земята.

Чакала Звездичка брат си цял ден и цяла нощ, а сутринта, обляна в горчиви сълзи, отишла в планината да го търси. Обикаляла, обикаляла, докато срещнала една стара, престара бабичка. Тя съжалила девойката, изслушала я и я научила какво да прави. Звездичка запомнила всичко както трябва и го изпълнила. Без да се оглежда наоколо, тя обиколила градината и къщата, събрала в престилката си стъкълцата от последната стая, грабнала птицата и изтърчала навън. Щом излязла от градината, изсипала стъкълцата от престилката си и те в миг се превърнали в момчета, които преди това се опитвали да се сдобият с птицата гадател и били омагьосани от вещицата. Сред тях Звездичка видяла и своя брат. Хванала го тя за ръка и го завела вкъщи, а птицата гадател затворила в кафез.

И отново се заприказвало из града за брата и сестрата. Чули царят и царицата, дошли и те да видят. Дълго се чудили на всичко, а

най-много на птицата гадател. Почнали да я разпитват за децата, кои са те и откъде са. Птицата всичко им разказала. И така за голяма изненада на всички те открили своите деца, а децата — родителите си. Голяма била радостта им! Когато царят и царицата разпитали как се е случило това, разбрали, че старата царица е виновна за всичко. Ядосал се много царят и заповядал да я хванат, да я затворят в също такъв сандък и да я хвърлят в реката. И до ден-днешен никой не знае какво е станало с нея.

Родителите направили богат пир, само мене и тебе са забравили да поканят, иначе и ние щяхме да видим този пир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.